

PERSNOTA

DE VLAAMSE BEGROTING 2006 : EEN MAAT VOOR NIETS !

Geen onnodige overschotten, de Belgische HRF-normen voorbij !

Europa verplicht België vanwege zijn kolossale schuld tot een grote financiële inspanning in het afbouwen van zijn globale schuld. De zogenaamde Belgische 'HRF-norm' (Hoge Raad Financiën) schuift de last daarvan echter vooral door naar Vlaanderen. De Vlaamse begroting voor 2006 vertoont daardoor een overschot van 274 miljoen euro.

Dat Vlaamse overschot wordt gebruikt om Vlaamse schulden af te betalen, dus er is hier geen 'transfer', maar de Vlaamse inspanning laat België wel toe t.o.v. Europa te claimen dat een ernstige inspanning wordt gedaan door alle entiteiten - terwijl de inspanning enkel in Vlaanderen wordt geleverd.

Het perverse effect van deze regeling is dat de PS zowel in Wallonië als in de federale regering ontslagen wordt van de verplichting ernstig te saneren en overschotten te realiseren. Vlaanderen doet dit wel en dus is voor Europa alles in orde....

De HRF-norm wordt voor Vlaanderen bovendien ook nog verzaamd telkens de PS dat nodig acht. Wanneer de Belgische overheid in de problemen komt, wordt steevast te elfder ure de Vlaamse minister-president opgevorderd, die dan nog een extra inspanning moet doen. 2005 was wat dit mechanisme betreft een absoluut recordjaar. Aanvankelijk zou Vlaanderen een overschot van zowat 300 miljoen euro realiseren. Toen de federale begroting niet bleek te kloppen, werd minister-president Leterme opgevorderd, die in juli 2005 een extra inspanning van 352 miljoen euro toezegde. Vlaanderen realiseerde aldus een recordoverschot van 618 miljoen euro in 2005.

Het Vlaams Belang wijst dit oppotten van onnodige overschotten af, omdat deze bedragen het gevolg zijn van een moordende fiscale druk enerzijds en er anderzijds enorme noden zijn aan investeringen in vooral schoolgebouwen, wegen en rusthuizen. Vlaanderen moet de ambitie hebben om buiten de HRF-normen te treden, en dat kan door de federale Belgische schuld op te splitsen, alle inkomsten en bevoegdheden naar Vlaanderen te trekken en de federale regering te laten werken met dotaties vanuit de deelstaten.

In afwachting daarvan moet Vlaanderen zijn inspanningen fors verminderen, zeker de politiek bedongen verhogingen van de HRF-normen weigeren en zijn eigen financiële middelen gebruiken voor de noodzakelijke investeringen in Vlaanderen.

Minister-President Leterme laat 1 % korting liggen (157 miljoen euro)

De samenwerkingsovereenkomst inzake de HRF-norm van december 2000 voorziet dat Vlaanderen, omdat het de afgelopen jaren jaarlijks een grotere inspanning deed dan aanvankelijk in de HRF-norm voorzien, op basis van artikel 8 een korting kan krijgen van 1 % in 2006 (dat betekent 157 miljoen euro)

De Vlaamse Regering heeft die korting de voorbije jaren terecht ingeroepen maar geeft nu aan dit voor 2006 niet te zullen doen en dit zonder ernstige motivering. Blijkbaar gaat het dus om een gebaar van goodwill van Leterme aan de federale regering en de PS, waardoor 157 miljoen euro voor investeringen verloren gaat.

De Vlaamse Regering gebruikt het overschot van 274 miljoen euro voor een snelle afbetaling van alle Vlaamse schulden, zodat Vlaanderen in 2009 geen schuld meer heeft. Dit zou volgens de Vlaamse Regering op termijn extra beleidsruimte genereren. Het is echter duidelijk dat er op de begroting 2006 nog maar weinig geld over is voor veel investeringen of lastenverlagingen.

Afbetalingen van schulden leidt uiteraard tot minder betaling van rente en dus meer beleidsruimte, maar de vraag rijst waarom Vlaanderen per se schuldenvrij zou moeten zijn. Ook een normaal gezin met stabiele inkomsten weet dat het weinig zin heeft een hypotheecair krediet gespreid over 20 jaar geforceerd af te betalen met cash spaargeld, als hierdoor geen geld meer over is om te investeren in het lekkend dak. Dat doet zich nu voor met de begroting 2006: de schulden worden snel afbetaald, maar geld in de begroting 2006 voor schoolgebouwen, rusthuizen of wegen is er nauwelijks !

Vlaams Belang pleit dan ook voor bijkomende beleidsruimte in 2006 en wil dat de Vlaamse Regering de 1 %-korting zoals voorzien in het samenwerkingsakkoord rond de HRF-norm, en zoals de voorbije jaren door de Vlaamse Regering zelf ingeroepen, toch zou opeisen.

De bijkomende ruimte moet volgens Vlaams Belang prioritair naar een échte belastingverlaging (afschaffing Eliataks) en naar tal van investeringen gaan : schoolgebouwen, welzijn en openbare werken (havenontsluitingen, missing links, enz...)

Weinig investeringen in 2006 : de bliksemafleiders 'meerjarenbegroting' en PPS

Het PPS-verhaal van de Vlaamse Regering : is de Vlaamse Regering werkelijk een investeringsregering ?

De Vlaamse Regering beweert van zichzelf een 'investeringsregering' te zijn, maar door de grote overschotten die Vlaanderen aanvaardt, is er in de begroting 2006 nog weinig geld beschikbaar voor de investeringen die noodzakelijk zijn in schoolgebouwen, rusthuizen, wegen, e.a. De Vlaamse Regering tracht de aandacht van deze feitelijke vaststelling af te leiden door twee zaken: enerzijds de zogeheten 'meerjarenbegroting', anderzijds het 'opstarten van PPS-formules'.

Het gebrek aan voldoende investeringen in de reguliere begroting 2006 moeten volgens de Vlaamse Regering gecompenseerd worden door PPS-formules, m.a.w. vormen van alternatieve financiering waarbij overheid en privé samen participeren in investeringen en samen ook het risico dragen. Er worden momenteel in tal van domeinen dan ook PPS-formules 'opgestart' of 'voorbereid', die moeten leiden tot veel meer financiële middelen voor investeringen, maar dan niet in 2006, maar veel later.

Vlaams Belang is niet gekant tegen het betrekken van de privé-sector bij de werking van de Vlaamse overheid, maar meent dat de voorstelling van PPS als toveroplossing verkeerd is.

PPS is een constructie waarin de privé enkel mee stapt als er winst kan gemaakt worden – en die zal zeer vaak ten laste van de overheid zijn. Vlaams Belang herinnert aan de affaires Superclub en Scheepskredieten, en roept dan ook op tot transparantie, democratische controle en volledige duidelijkheid vooraf over looptijd en kostprijs van elke PPS-formule.

Om de financiële gevaren van PPS duidelijk te maken, graag één voorbeeld. In de begroting 2006 is slechts één uitgewerkt project van PPS terug te vinden, nl. één van minister Keulen voor de bouw van 238 sociale woningen. Met instemming van de Vlaamse Regering werden de contracten getekend op 17 november 2005, de uitvoering zal starten in 2006. Uit de gegevens van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij blijkt dat de bouw van een sociale woning volgens de 'klassieke' procedure gemiddeld zowat 96.000 euro kost. In deze PPS-constructie blijkt de uiteindelijke kostprijs 26,7 miljoen euro te zijn, of gemiddeld 112.390 euro per woning. Dat betekent dat PPS de Vlaamse overheid hier dus gemiddeld 16.370 euro per woning meer kost, meerprijs die wegvloeit naar een private vennootschap. De vrees van Vlaams Belang voor vriendjespolitiek bij PPS wordt hier bevestigd: de betrokken private vennootschap werd niet via een openbare aanbesteding geselecteerd, maar via een onderhandse onderhandelingsprocedure, en wie dan ook schuilgaat achter de private vennootschap 'TV SOWO' waarmee in zee gegaan wordt, is op dit ogenblik – ondanks herhaalde vragen in commissie – compleet onduidelijk.

Vlaams Belang is dus niet gekant tegen PPS – maar dan wel op een voorzichtige, transparante en democratische wijze. Aan die voorwaarden is op dit ogenblik niet voldaan !

Bovendien blijkt uit de realiteit dat rond de PPS-constructies nog altijd veel onduidelijkheid bestaat.

Zeker op het vlak van welzijn en cultuur is helemaal nog niet duidelijk wat PPS voor soelaas kan brengen. Minister Vervotte kondigde vóór de zomer al aan dat de wachtlijst van zowat 50 rustoorden zou worden weggewerkt via PPS-constructies. De ingediende projecten voor de bouw van rusthuizen in Vlaanderen lopen immers al ettelijke jaren vertraging op. Het tekort aan rustoorden is meer dan verdubbeld. Volgens de meest recente cijfers zijn er 13.220 woongelegenheden voor senioren te weinig. Als het budget voor de bouw van rusthuizen niet spectaculair omhoog gaat, duurt het zeven jaar voor alle aanvraagdossiers die vandaag administratief zijn afgerond, kunnen worden betaald. Hierbij wordt eveneens geen rekening gehouden met de dossiers die nog niet zijn afgerond en die de volgende jaren nog zullen

worden ingediend. In mei 2005 publiceerde de expertisecommissie trouwens haar eindrapport in verband met de financiering van het Vlaams Investeringsfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) dat al enkele jaren met onderfinanciering kampt. Het is voor specialisten echter duidelijk dat er op korte termijn nog te veel juridische beperkingen bestaan voor een volwaardig alternatief voor de VIPA-subsidiëring.

Zelfs m.b.t. het gebruik van PPS voor de bouw (met ontwerp en onderhoud) van scholen via de vennootschap DBFM zijn er belangrijke kritische beschouwingen, ook vanuit de meerderheid. Investerings die ESR-neutraal zijn, hebben geen impact op het begrotingsresultaat en de overheidsschuld, maar hoe heeft de Vlaamse overheid volledige zekerheid over de rendementsgraad van een en ander?

De Vlaamse Confederatie Bouw formuleert in de "Bouwkroniek" een aantal algemene beperkingen van PPS: *"PPS is wel niet de toverformule die alle investeringsproblemen zal oplossen. Dit blijkt uit ervaringen in Groot-Brittannië waar de overheden almaar meer private middelen aantrekken voor hun projecten, maar tegelijk steeds minder projecten realiseren. Het gemiddelde PPS-project werd er elk jaar groter. De praktijk wijst volgens de VCB uit dat PPS enkel efficiënt werkt voor grootschalige projecten. Die vergen van de private partner grote risico's en studies die slechts bij werken met enige omvang kunnen worden terugverdiend. Voor Vlaamse projecten met heel wat gestandaardiseerd werk, zoals de bouw van serviceflats, schat de VCB de minimale schaalgrootte voor PPS op 3 miljoen euro. Voor complexe stadsvernieuwingprojecten geldt doorgaans een minimale schaal van 50 miljoen euro. Voor hoogtechnologische projecten zoals de bouw en inrichting van ziekenhuizen en operatiezalen loopt de minimale schaal op tot meer dan 100 miljard euro".*

Het probleem is dat veel investeringen van de Vlaamse overheden uiteindelijk kleinschalige projecten zoals kleine verbeteringswerken voor scholen en sociale woningen en de herinrichting van gevaarlijke kruispunten. Bij deze projecten is het volgens de VCB niet realistisch ervan uit te gaan dat aannemers zowel voor het ontwerp en de bouw als voor de financiering en het onderhoud van elke afzonderlijke opdracht zullen instaan.

Daarom moet de Vlaamse Regering binnen haar reguliere begroting voldoende middelen reserveren voor projecten die via de klassieke formules worden aanbesteed.

Pas dan kan sprake zijn van een echte investeringsregering die tegemoet kan komen aan de enorme investeringsbehoeften die het voorbije decennium in Vlaanderen zijn gegroeid.

In het Vlaams Regeerakkoord staat overigens uitdrukkelijk vermeld dat de Vlaamse Regering de problematiek van de 'missing links' zal aanpakken.

In de Beleidsnota 2004-2009 van Minister Peeters wordt aangekondigd dat minstens 1/3 van deze 'missing links' zal worden aangepakt. Uiteindelijk werd de voorbije maanden duidelijk dat één en ander beperkt blijft tot enkele projecten die door hun omvang bovendien over meerdere legislaturen kunnen lopen.

Het gaat om de noord-zuidverbinding te Helchteren/Houthalen, het START-programma rond Zaventem, de noord-zuidverbinding in Limburg, het klaverblad in Lummen en de ontubbeling van de Scheldebrug in Temse waarvan bovendien duidelijk werd dat een aantal van deze projecten (Scheldebrug, Noord-

Zuidverbinding in Limburg) dan ook nog eens zullen worden gerealiseerd via PPS, meer concreet via de speciale projectvennootschap VIA-Invest dat dus het investeringsvehikel van het Vlaams Gewest moet worden om via PPS openbare werken te realiseren.

Ook voor de ontsluiting van Zeebrugge via de omvorming van de AX Havenrandweg Zuid (Westkapelle-aansluiting N49, Blauwe Toren) en de verbetering van de mobiliteit rond Gent zijn er onvoldoende eigen middelen en zullen a fortiori ook al via PPS worden gerealiseerd. Andere zaken zoals de noodzakelijke verbinding Ieper-Veurne worden andermaal op de lange baan geschoven of zitten nog in de onderzoeks- of planningsfase.

Van een nieuwe sluis op het kanaal Gent-Terneuzen (Sluiskil) is geen sprake meer. Deze is nochtans opgenomen in het Memorandum van 11 maart 2005 dat tussen de Nederlandse en Vlaamse Regering is afgesloten.

De Vlaamse Regering slaagt er hoe dan ook nauwelijks in om de investeringen te versnellen

Bovendien blijkt uit het rapport van het Rekenhof over de aanleg van het Deurganckdok dat projecten steeds veel duurder blijken te zijn dan door de administratie voorgesteld.

De Vlaamse Regering en het Generatiepact

De Vlaamse Regering slaagt er vooralsnog niet in om haar al zo dikwijls aangekondigd economisch relancebeleid in de werkloosheidscijfers tot uiting te laten komen. De stijging van het aantal vacante betrekkingen leidt niet tot een daling van de werkloosheid.

In november 2005 waren er in Vlaanderen 229.245 werklozen (niet-werkende werkzoekenden) van wie 166.161 een uitkering genieten. De werkloosheidsgraad in Vlaanderen bedroeg hiermee 8,36 %. Het aantal oudere en langdurige werklozen stijgt. De vergelijking met november 2001 spreekt boekdelen: 175.335 werklozen!

Tegelijkertijd werd de voorbije weken pijnlijk duidelijk dat het zgn. 'Vlaamse luik' van het federale Generatiepact allesbehalve hoge ogen scoort. Zo was de Vlaamse weerwerkpremie waar Minister Vandenbroucke vóór de zomer nog zo parmantig mee uitpakte een slag in het water. Sinds 1 juli 2005 kregen slechts 14 ontslagen vijftigplussers die een nieuwe job vonden de Vlaamse premie van 150 euro per maand !

De weerwerkpremie was nochtans één van de twee paradepaardjes van het Vlaamse werkgelegenheidsakkoord 2005-2006, maar wordt nu binnenkort afgeschaft en vervangen door de federale werkhervattingstoelage van 170 euro per maand! De federale regering besliste in het Generatiepact de voorwaarden van de werkhervattingstoelage te versoepelen waardoor de Vlaamse weerwerkpremie overbodig wordt. Ook het andere paradepaardje van het Vlaamse werkgelegenheidsakkoord, de instapopleiding die op 1 september 2005 is van start gegaan, is voorlopig geen succes.

De vakbonden vinden dat de 20 miljoen euro die de Vlaamse Regering veil heeft om het federale Generatiepact te versterken overigens veel te weinig.

Ondertussen bedraagt de werkloosheid bij actieve jobzoekers tussen 18 en 25 jaar bij ons

21,7 % (dit is 6,3 % meer dan het EU-gemiddelde). De vraag is of het Actieplan Jeugdwerkloosheid dat de Vlaamse Regering op 14 oktober 2005 goedkeurde veel aarde aan de dijk zal brengen. Via de VDAB en een aantal grote steden zouden laaggeschoolde werkloze jongeren intensief worden begeleid en opgeleid. Het probleem is echter niet direct het gebrek aan werk of de lage scholing. Het echte probleem ligt o.a. bij de fiscaliteit. Waarom zou een werkloze kiezen voor een betaalde job als de overheid een flink bedrag op zijn inkomen afrooft en hij een alternatief vindt in uitkeringen? Idem dito: hoge sociale bijdragen maken diezelfde werkloze erg duur.

Maar de Vlaamse Regering heeft amper instrumenten om voor de nodige fiscale prikkels te zorgen opdat de werklozen de lust zou worden ontnomen om zich gewillig te laten vangen in de werkloosheidsval. Bovendien blijkt dat de jobcreatie in ons land veel te laag is. Er is momenteel een relatief hoge groei die echter relatief minder jobs met zich zal mee brengen.

Het valt hierbij op dat de Vlaamse Regering blijkbaar vooral focust op de tewerkstelling van allochtone jongeren. De VDAB voorziet in 2006 in 9,6 miljoen euro voor inwerkingsbeleid, met klemtoon op inwerkingstrajecten voor anderstalige nieuwkomers en voldoende opleidingskansen voor allochtonen. Men voorziet in ditzelfde kader ook voor 2006 5, 1 miljoen euro voor projecten van de sociale partners en van de eigen organisaties van de kansengroepen en van een 400-tal diversiteitsplannen in ondernemingen.

Geen belastingverlaging in 2006 maar wel de Elia-taks !

De Vlaamse Regering kondigt bovendien graag haar 'belastingverlaging' aan – die echter pas voorzien is in 2007, en erg weinig voorstelt. In 2006 is er geen belastingverlaging, maar wel een forse belastingverhoging, en wel via de Elia-taks, die niet wordt afgeschaft in 2006. Dit ondanks de aankondiging door minister Peeters in augustus 2005.

De cijfers zijn vernietigend. De Vlaamse Regering probeert de Vlaamse burgers te sussen met een belastingverlaging van 125 miljoen euro in 2007. Maar de invoering van de Elia-taks kostte de Vlaamse burgers en bedrijven in 2005 al 172 miljoen euro, en volgend jaar 2006 nog eens 172 miljoen euro. Deze Vlaamse Regering heeft de belastingen al twee maal verhoogd, eerst via de riooltaks en daarna via de Elia-taks. De Vlaamse Regering laat telkens het vuile werk van de inning door een ander opknappen, maar iedere keer opnieuw is wel haar goedkeuring noodzakelijk !

Het effect van nieuwe belastingen op de economie is bekend: dat kost jobs! In de open brief van Industrie Vlaanderen van 21 september 2005 aan de Vlaamse Regering klonk het als volgt : *“Dit is een kaakslag voor onze industrie en getuigt van een gebrek aan politiek doorzettingsvermogen op alle niveaus om het ondernemingsklimaat van onze industrie in Vlaanderen daadwerkelijk te verbeteren. (...) Voor een aantal van onze energie-intensieve bedrijfstakken is dit een onverteerbare stijging waarvan de rekening zich zal presenteren onder de vorm van verlies van tewerkstelling in Vlaanderen.”.*

Het zijn dus de werkgevers van de industriesectoren in Vlaanderen die duidelijk zeggen dat het beleid van deze Vlaamse Regering die de belastingen verhoogt, banen kost. Voor Vlaams Belang is het absoluut noodzakelijk dat de fiscale druk daalt, en daarom moest deze Vlaamse regering de Elia-heffing die zij zelf heeft ingevoerd, onverwijd afschaffen. Deze afschaffing wordt nu wel aangekondigd, maar heeft voor 2006 alleszins geen gevolgen. De Elia-heffing zal in 2006 meer dan ooit worden toegepast.

Een sobere en zakelijke bestuursstijl ?

Yves Leterme is blijkens de peilingen momenteel de populairste politicus in Vlaanderen. De knechten in de wielerploeg, SP.A. en VLD hebben het daar echter steeds moeilijker mee. In de paarse partijhoofdkwartieren worden strategieën ontwikkeld om het imago van Leterme aan te tasten.

VLD-fractieleidster Patricia Ceysens hakte dit jaar met de regelmaat van een klok in op Vlaams Minister van Welzijn Inge Vervotte (CD&V), vooral rond het dossier van de dienstencheques. Minister Moerman schreef Minister-President Leterme zelfs een protestbrief. Patricia Ceysens vormt een tweespan met VLD-Minister Moerman die al evenmin vies is van permanente profileringsdrang en in het dossier van de dienstencheques openlijk ten aanval ging tegen CD&V en SP.A, hierin openlijk gesteund door VLD-partijvoorzitter Bart Somers:

“Ligt er tegen het eind van dit jaar geen actieplan op tafel, dan heeft de Vlaamse Regering een zeer groot probleem. De maat is vol, ons geduld is op.”. (HLN, 21.11.2005)

SP.A.-voorzitter Vande Lanotte zei naar aanleiding van deze zoveelste oprisping van de VLD binnen de Vlaamse Regering : *“Was ik tevreden over de Vlaamse Regering dan zou ik schijnheilig zijn. Dus het kan beter, alles kan beter..”.* (De Standaard, 24.11.2005)

Vanuit het VLD-kabinet van Minister Moerman en andere liberale cenakels werden aan de pers ook allerlei nieuwtjes bezorgd van de China-reis van de minister-president die moesten illustreren dat Leterme gebrekkig was voorbereid, zijn gebrek aan ervaring niet kon verstoppen en geen team vormde met minister Moerman. De VLD laakt trouwens steeds nadrukkelijker het gebrek aan leadership en teammanagement van Leterme en denkt met heimwee terug aan Patrick Dewael.

SP.A.-voorzitter Vande Lanotte verwoordde het als volgt : *“Leterme is te afwezig. Het kan nooit de bedoeling zijn dat de SP.A. optreedt als scheidsrechter in de Vlaamse Regering. De partijen profileren zich sinds de zomer veel meer, en de minister-president zal stappen moeten ondernemen.”.* (DM, 25.11.2005)

Maar ook de SP.A. en VLD hebben besloten om met elkaar regelmatig de degens te kruisen binnen de Vlaamse Regering. De openlijke ruzie in de plenaire vergadering tussen Onderwijsminister Vandenbroucke en VLD-voorgangster was klein bier vergeleken met de open oorlog tussen VLD-volksvertegenwoordiger Jean-Marie Dedecker en Minister van Mobiliteit Van Brempt.

De Decker maakte brandhout van het Pendelplan van de Vlaamse Minister : *“Ze komt iedere week met een ander ondoordacht plan. (...) Eerst was er de 80 kilometer per uur voor vrachtwagens, een idee dat in Nederland is afgevoerd. Nu wil ze busstroken op de autoweg. En carpoolstroken links en stroken voor vrachtwagens rechts. Wil ze eens zeggen waar de auto's dan moeten rijden ? Op de middenberm*

misschien ? Ik denk dat ik haar Minister van Stilstand ga noemen.”. Van Brempt repliceerde dat “*de VLD met zo’n retoriek de partij van de verkeersdoden aan het worden is.*”.

Het wordt steeds duidelijker dat deze Vlaamse Regering niet over een bezielend gemeenschappelijk project beschikt. De barsten in de regering Leterme worden steeds groter. De verkiezingsjaren 2006 en 2007 zullen de interne cohesie trouwens nog meer op de proef stellen.

De controverse en schijngevechten over het jeugdsanctierecht: een bliksemafleider voor een waslijst aan onopgeloste problematieken in de zorgsector!

Het is beschamend voor minister-president Leterme dat federaal premier Verhofstadt hem nu ter hulp moet komen met allerlei compromisvoorstellen om uit de patsituaties rond de dienstencheques en het pijnlijke debat over de 80 kilometer per uur voor vrachtwagens te geraken. Ook rond de controverse over het jeugdsanctierecht en het zgn. ‘strafrecht light’ zagen de partijbureaus van VLD en CD&V na een theateropvoering in “De Zevende Dag” plotseling het licht en besloten de strijdbijl te begraven. Maar zoals een krant gisteren terecht opmerkte, staan ondertussen in Antwerpen alleen al bijna 1.000 ontspoorde jongeren op een wachtlijst voor begeleiding en is het na anderhalf jaar regering Leterme nog altijd wachten op het algemeen plan voor de jeugdzorg van Minister Vervotte! De instellingen voor jeugdzorg zitten al jaren overvol terwijl de VLD en CD&V uiteindelijk slechts schijngevechten organiseren!

De Vlaamse Regering klopte zich deze week ook stoer op de borst met de stijging van het aantal PAB-gebruikers (persoonlijk assistentebudget), maar dit is natuurlijk niet dé oplossing voor iedere persoon met een handicap. Nochtans zijn er ook mensen die een PAB hebben, maar merken dat het hen niet toelaat om voldoende aangepaste zorg te krijgen. Zij wensen hun PAB in te ruilen voor een plaats in een voorziening (bv. dagcentrum), maar dat is niet voorzien. Ondertussen registreerde het Vlaams Fonds tijdens de eerste helft van dit jaar 696 zorgvragen meer dan tijdens dezelfde periode vorig jaar. Tijdens het eerste semester van dit jaar werden 7.656 dringende zorgvragen geregistreerd, tegenover 6.860 in de eerste zes maanden van 2004 en 5.869 in dezelfde periode van 2003. De Vlaamse Regering weet meteen waar ze aan toe is en dat na de uitbreiding van 940 plaatsen in de (semi-)residentiële en ambulante zorg die in september 2005 werd aangekondigd nog vele inspanningen zullen moeten volgen.

De Vlaamse Regering en Europa : Leterme en Peeters met de billen bloot !

Minister-President Leterme en de CD&V eisten bij de regeringsonderhandelingen de ministerpost voor Landbouw en Visserij op en zouden na vijf jaar groene ministers op het vlak van landbouw en visserij een andere wind laten waaien en er voor zorgen dat de land- en tuinbouw in Vlaanderen opnieuw een volwaardig economisch toekomstperspectief ging krijgen.

Deze sectoren zijn anderhalf jaar na het aantreden van deze regering een illusie armer.

Maar de voorbije maanden bleek dat ook deze Vlaamse Regering door de Europese Commissie zowel op het vlak van het mestbeleid, de economische toekomst van onze suikertelers en Vlaamse vissers keer op keer met haar neus op de naakte feiten wordt geduwd waardoor het in Vlaanderen nu wel heel moeilijk werken wordt voor de Vlaamse landbouwers, veehouders en vissers.

Leterme kon niet vermijden dat onze land- en tuinbouwers door de beslissingen van de Europese Commissie nu volledig gedemotiveerd zullen worden. Vlaanderen heeft het meest uitgebreide en meest verfijnde meetnet voor nitraten van gans Europa. Vlaanderen toonde door deze metingen de voorbije jaren aan dat aanzienlijke gebieden geen nitraatprobleem hebben en dus ook niet-kwetsbaar verklaard moeten worden. Maar ook deze Vlaamse Regering heeft niet kunnen verhinderen dat de milieubeweging en heel wat groene ambtenaren hun slag hebben kunnen thuis halen en van 'Vlaanderen volledig kwetsbaar' een doel op zich hebben gemaakt. Dat de Europese Commissie misschien het licht op groen zal zetten om subsidies toe te kennen voor mestverwerking, weliswaar in overeenstemming met de Europese concurrentieregels, is een goede zaak, maar iets waar het Vlaams Belang al jarenlang op hamert.

Minister-President Leterme kon ook niet vermijden dat de EU de Vlaamse suikertelers vanaf 1 juli 2006 een bijzonder ingrijpende herstructurering oplegt waarbij de gegarandeerde suikerprijs met 36 % daalt. Eind november 2005 werd de Vlaamse Regering ook geconfronteerd met de visie van de Europese Commissie op de baggerwerkzaamheden in de Vlaamse getijdendokken die volgens de Commissie een vorm van verboden staatssteun zouden zijn. Hierdoor is het mogelijk dat de steun van het Vlaamse Gewest voor het Deurganckdok (jaarlijkse kosten van zowat 25 miljoen euro) in het gedrang komt.

Een economisch 'businessplan' voor Vlaanderen ?

M.b.t. het strategisch businessplan voor Vlaanderen dat Minister-President Leterme volgend jaar wil lanceren zal nog moeten blijken in hoeverre deze Vlaamse Regering haar ambities kan waarmaken. De komende drie jaar wil Leterme 3 tot 4 miljard euro investeren om de Vlaamse economie te versterken. De vraag is of de China-reis van Leterme en Minister-Moerman het ultieme bewijs is dat de Vlaamse overheid van Vlaanderen een sterk innovatieve regio zal maken die erin slaag om snel en efficiënt in te spelen op wat er in de wereldeconomie gebeurt. De Vlaamse overheid trekt in haar meerjarenbegroting meer centen uit voor onderzoek en ontwikkeling. Maar de maatregelen om innovatie te stimuleren in België hangen niet aan elkaar. Er ontbreekt een totaalplan om onderzoek en ontwikkeling te stimuleren. Karel Vinck, voorzitter van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid, in DM van 18.11.2005 : *"De maatregelen die in België worden genomen om innovatie te stimuleren, hangen niet aan elkaar. (...) We ontbreken een totaalplan om onderzoek en ontwikkeling te stimuleren. (...) En er is geen duidelijke communicatie. De politieke leiders in dit land slagen er niet in een aantal nieuwe ideeën te laten aanvaarden bij de bevolking."*

Het wordt afwachten of het Innovatieplan van Minister Moerman dat vorige vrijdag door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd van Vlaanderen een echte 'kennismaatschappij' zal maken.

Men wil een efficiënt beleid uitwerken om buitenlandse investeringen aan te trekken, trekt hierbij vooral de logistieke kaart en speelt via o.a. de oprichting van het Vlaams Innovatiefonds (Vinnof) vooral op innovatie, maar het domein economie vertoont, naast ARKimedea en de +Vriendenlening, ondertussen een status quo op het vlak van de middelen en van een Vlaamse strategie voor het behoud van de industrie in Vlaanderen wordt nog maar weinig gehoord.

De realiteit is dat voor een echt Vlaams economisch beleid de Vlaamse Regering de nodige bevoegdheden ontbreken. België verliest terrein tegenover de rest van de eurozone. De werkloosheid in België is voor het eerst in 20 jaar hoger dan het Europees gemiddelde. Qua concurrentievermogen is Vlaanderen van de 25^{ste} plaats in 2004 dit jaar naar de 31^{ste} plaats gezakt. Bovendien moet Vlaanderen uit zijn eigen begroting middelen vrijmaken om de Belgische fiscale en parafiscale druk enigszins te milderen. Determinerende beleidsdomeinen zoals vennootschapsbelasting en sociale zekerheid blijven volledig verstoken van elke Vlaamse inbreng. De economische groei is even hoog, maar deze levert minder jobs op dan in de buurlanden.

In hoeverre heeft de Vlaamse Regering echter bevoegdheden om de loonkosten te doen dalen of om een ander pijnpunt zoals de loodzware regulering voor de kleinhandel (vergunningen, vestigingswetten, enz..) in Vlaanderen te vereenvoudigen en te versoepelen.

Het ultieme Vlaamse businessplan : Vlaamse onafhankelijkheid !

De Werkgroep “In de Warande” publiceerde met haar “Manifest voor een zelfstandig Vlaanderen in Europa” eind november een manifest dat het resultaat is van een zakelijke denkoefening omtrent de sociaal-economische en maatschappelijke kenmerken, behoeften en onderlinge verhoudingen van de Belgische deelgebieden en de onvolkomenheden van de huidige Belgische structuren. Dit niet alleen in het vooruitzicht van voormelde hervormingen, maar vooral in het licht van de uitdagingen waarmee de Belgische samenleving wordt geconfronteerd. “In de Warande” wil bijdragen tot het maatschappelijk debat rond de Belgische staatsstructuur. De conclusie van de Werkgroep is overduidelijk: het proces van staatsvorming is mislukt, want de bevoegdheidsverdeling is onduidelijk, er is veel overlapping en er zijn te veel bestuursniveaus en mandatarissen.

Het manifest gaat over het “waarom” voor de noodzakelijke omvorming van België tot twee onafhankelijke staten.

Het Vlaams Belang stelt voor om in het Vlaams Parlement een werkgroep op te richten die aan de hand van het in dit lijvige Manifest uitgewerkte argumentarium zich buigt over de specifieke strategieën en instrumenten die de oprichting van een onafhankelijke Vlaamse staat dienen voor te bereiden en te implementeren.

De socialistische ministers in de Vlaamse Regering : een aankondigingsbeleid in plaats van realisaties !

Na anderhalf jaar minister van Onderwijs heeft Minister Vandenbroucke nog maar weinig zaken kunnen uitvoeren en realiseren. Het Kerstrapport van De Standaard

vatte een en ander gevat samen: *“Een aantal van de grote en zware projecten staat in de steigers, maar raakt maar niet omgezet in ontwerpen van decreet. De hervorming van het volwassenenonderwijs en van de lerarenopleiding zijn twee voorbeelden. Tussen de dromen van de minister en zijn decreten liggen budgettaire beperkingen en veel visie- en belangenconflicten met betrokken groepen.”* (DS, 08.12.2005) Vandenbroucke creëerde bij zijn aantreden nochtans hoge verwachtingen, maar enkele groots aangekondigde onderwijsvernieuwingen blijven aanslepen, zoals de in het citaat aangehaalde hervorming van de lerarenopleiding, de hervorming van het volwassenonderwijs, enz... Bovendien blijven de onderwijsvakbonden morren rond de opmaak van een nieuwe CAO.

De stijging van het budget voor onderwijs in de begroting 2006 gaat voor het grootste deel naar de verdere uitvoering van eerder gesloten akkoorden (wegwerken verschil tussen Vrije en officiële onderwijs, de uitvoering van CAO's, enz...). Een deel van de extra middelen komt uit besparingen die Vandenbroucke vorig en dit jaar doorvoerde. Maar moeten voor nieuwe initiatieven niet op de eerste plaats nieuwe middelen komen?

Bovendien wordt steeds meer duidelijk dat de minister eigenlijk alle scholen in hetzelfde keurslijf wil dwingen. Er blijft nauwelijks ruimte voor een eigen pedagogisch beleid.

Het Vlaams Belang stelt tevens vast dat “gelijke kansen”, Vandenbroucke's rode draad, zeer éézijdig wordt ingevuld op maat van één welbepaalde doelgroep, de allochtone leerlingen.

Deze Vlaamse Regering vooralsnog geen afdoend antwoord bieden op de noden van de scholen die kreunen onder de energiefactuur. Vorig jaar klopten de koepels ook al aan bij de bevoegde Vlaamse ministers maar ze vingen gezien de budgettaire krapte echter bot. Ook in de loop van 2005 werd geen extra geld vrijgemaakt voor de gestegen kosten. Minister Vandenbroucke wil pas bij de begrotingscontrole in maart 2006 bekijken of er ruimte is voor bijkomende middelen. De Vlaamse Regering rekent ook in dit dossier vooral op de oplossingen op lange termijn. Er staat in 2006 10 miljoen euro klaar voor scholen en andere Vlaamse gebouwen die in rationeel energiegebruik investeren.

Voorlopig hebben de scholen hier echter niet veel aan waardoor uiteindelijk de federale regering de onderwijskoepels heeft moeten bijspringen.

Scholen moeten zich wat de Vlaamse Regering betreft dus voorlopig warmen aan energietips!

Minister van Mobiliteit Van Brempt van haar kant blijft de aankondigingen en onrealistische ballonnetjes ondertussen verder opstapelen. Er waren de voorbije weken de voorstellen voor carpoolstroken op autosnelwegen en de verlaging van de maximumsnelheid voor vrachtwagens tot 80 kilometer per uur (aanvankelijk zonder een berekening van de economische kost) terwijl er ondertussen nog altijd geen wegenvignet is.

Ook rond de regionalisering van het verkeersveiligheidsbeleid met o.a. het Verkeersveiligheidsfonds deed Van Brempt al forse uitspraken zonder deze nadien te kunnen hardmaken : *“Ik vind de verdeling zoals die vandaag gebeurt tussen de gewesten onbillijk en onrechtvaardig. De verdeling houdt geen rekening met de inspanningen op het vlak van verkeersveiligheid die gebeuren door het gewest, de*

Vlaamse gemeenten en de Vlaamse politiezones.”. Inmiddels werd in de Kamer en Senaat het wetsontwerp betreffende de opmaak en financiering van Actieplannen inzake verkeersveiligheid goedgekeurd en blijven de transfers van de Vlaamse naar de Waalse politiezones verder duren. Van Van Brempt en de Vlaamse Regering vernemen we in dit verband niets meer!

Minister Van Brempt is trouwens ook betrokken bij het dossier van de kinderopvang. Het Vlaams Belang stelt vast dat het dossier van de uitbreiding van de kinderopvang en de dienstencheques voor kinderopvang stilaan hilarische vormen begint aan te nemen.

Het Vlaams Welzijnsverbond en de LBC-NVK snelden een tweetal weken geleden de Vlaamse Regering te hulp en probeerden via een consensusvoorstel te situatie te ontmijnen. Men zou blijven opteren voor soepele formules in de klassieke kinderopvang die goedkoper zijn dan de dienstencheques. Bestaande diensten zouden hun openingstijden uitbreiden en er zou worden gesleuteld aan een soepel aanbod voor ouders die plotseling en meteen opvang nodig hebben, en ook aan een ruimer aanbod voor zieke kinderen. Voor 7,5 miljoen euro worden centra uitgebouwd die van 6 uur 's morgens tot 10 uur 's avonds zouden open zijn. Alle regeringspartijen kunnen zich hier in vinden waardoor de storm rond de dienstencheques ogenschijnlijk is gaan luwen.

Vlaamse ministers Van Brempt en Vervotte werken nu, nadat dit al in het najaar van 2004 werd aangekondigd, nog steeds aan een Actieplan om de flexibele en occasionele kinderopvang uit te breiden en willen dit vooral doen binnen het bestaande aanbod. Ze moesten het op maandag 5 december 2005 onderling eens zijn over een omvattend plan voor een betere kinderopvang buiten de normale uren. Op dit moment is het geld voor meer flexibele en occasionele kinderopvang nog niet met zoveel woorden en cijfers vastgelegd in de begroting!

Bestuurlijke organisatie : overhaast knoeiwerk !

Sinds 1 januari 2002 is Vlaanderen bevoegd voor de organisatie bij het gemeentelijke en provinciaal bestuursniveau. Omdat de vorige Vlaamse meerderheid meer dan drie jaar bleef trappelen in de besluiteloosheid, moest deze regering kunst- en vliegwerk hanteren om toch met iets naar het parlement te komen. Het resultaat is er dan ook naar.

Zowel het gemeente- als provinciedecreet zijn gemiste kansen om Vlaanderen een eigentijds en modern binnenlands bestuur te geven. Meest in het oog springend bij het gemeentedecreet is het afvoeren van de rechtstreekse verkiezing van de burgemeester. Dit was nochtans één van de paradepaardjes van de vorige coalitie, maar onder druk van de CD&V, die hierdoor machtsverlies in de gemeenten vreesde, werd het punt van de agenda afgevoerd. Ook van de broodnodige integratie, zeg maar samensmelting van de OCMW-structuren in de gemeentelijke bestuursstructuur is geen sprake. Meer nog, het Vlaams Parlement zit nog steeds te wachten op het ontwerp van decreet inzake de bestuurlijke organisatie van de OCMW's. Daarnaast valt het op hoe slecht het gemeentedecreet in elkaar steekt. Het decreet was nauwelijks goedgekeurd door het Vlaams Parlement, of de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten wist al te melden dat het op liefst 33 punten zou moeten

aangepast worden om werkbaar te zijn! Van behoorlijk bestuur kan dan ook bezwaarlijk sprake zijn.

Het provinciedecreet is in hetzelfde bedje ziek. Ook hier is de status-quo het ordewoord. Men had nu eigenlijk de uitgelezen kans het debat te voeren over zin en onzin van het intermediaire bestuursniveau zoals het tot nu toe altijd heeft bestaan. Men heeft die kans gemist. In plaats van zich af te vragen of de provincie nog al de taken moet vervullen die zij vandaag vervult, in plaats van het provinciaal bestuursniveau drastisch af te slanken en te beperken tot haar kerntaken, heeft men integendeel het provinciale bestuursniveau nog versterkt. Aan de functie van gouverneur werd niet geraakt, hoewel de gouverneur een ambtenaar is van de federale en Vlaamse regering, maar tegelijkertijd een politieke rol speelt. Voor de politieke rol heeft de gouverneur geen enkele democratische legitimatie. Voor ons mocht de functie, een antiquiteit uit het ancien régime, gerust verdwijnen. De Vlaamse Regering heeft echter gekozen voor het behoud van de functie, om uitgebluste partijvoorzitters en gebuisde kandidaat-ministers een gepaste eindeloopbaan te blijven bezorgen. Het valt trouwens op dat deze Vlaamse Regering al behoorlijk wat last heeft met de eerste twee gouverneurs die zij benoemd heeft, omwille van het feit dat zij zich niet houden aan de politieke neutraliteit die van hen verwacht wordt. Naast het feit dat de meerderheid niet aan de gouverneursfunctie wilde sleutelen, heeft zij ook nog de compleet overbodige functie van arrondissementscommissaris behouden, ook alweer om de politieke vrienden een vast inkomen te bezorgen.

Gemeentekiesdecreet : complete afgang

Zaten het gemeente- en provinciekiesdecreet al legistiek slecht in elkaar, dan ging Minister Keulen helemaal onderuit met zijn kiesdecreet voor de komende gemeente- en provincieraadsverkiezingen! Zijn ontwerp van decreet was een decreet onwaardig: een volslagen onsamenhangend geheel van samengeharkte artikelen waar een kat haar jongen niet meer in terug kan vinden. Pas na drie maanden had de minister door dat dergelijk prutswerk echt niet kon, en blies hij de besprekingen af om zijn huiswerk opnieuw te maken. Het is beschamend dat de wettelijke regeling van verkiezingen in Vlaanderen op dergelijke stuntelige manier wordt aangepakt!

Erkenning lokale geloofsgemeenschappen : chaos troef

In de beleidsbrief 2006 licht Minister Keulen ook vrij uitvoerig toe welke criteria hij gaat hanteren om nieuwe lokale geloofsgemeenschappen te erkennen en te subsidiëren. Daarbij is het wollig taalgebruik niet uit de lucht. Hét criterium voor de erkenning van nieuwe kerk- en geloofsgemeenschappen is de 'maatschappelijke relevantie'. Wat dat dan mag zijn? 'Dat zullen de plaatselijke besturen wel uitmaken', aldus de minister. Verwarring troef dus. Bovendien wordt elke aanvraag tot erkenning voorgelegd aan de Staatsveiligheid waarbij duidelijk is dat de minister gewrongen zit met de subsidiëring van de Islam. Hij wil wel de Islam subsidiëren en lokale islamitische geloofsgemeenschappen erkennen, maar wil geen haatpredikers subsidiëren. In zijn drang naar gelijkberechtiging moet voor de minister dan ook maar de brave dominee die een parochie wil erkend zien onder de scanner! Te gek om los te lopen! Dit is het concrete gevolg van het decreet dat de vorige meerderheid mét

steun van de CD&V heeft goedgekeurd. Men wist waar men aan begon, maar men weet niet waar men eindigt...

De Vlaamse Regering en het communautaire : de stilte van het kerkhof !

Ondanks de inspanningen die de Vlaamse Regering levert voor de vernederlandsing van de Vlaamse Rand waarbij Minister Vandenbroucke 5 miljoen euro vrijmaakt (waarvan 3,7 miljoen euro voor onderwijsprojecten) is het duidelijk dat dit nooit de flater kan goedmaken die de Vlaamse Regering en de meerderheidspartijen hebben gemaakt door van de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde geen breekpunt te maken en door hun bereidheid heel verregaande toegevingen te doen aan de Franstaligen.

Bovendien staat er tegenover de inspanningen die de Vlaamse Regering zich heeft getroost om de vernederlandsing van de Vlaamse Rand in de hand te werken, de 10,1 miljoen euro die men vorig schooljaar in het Franstalig faciliteitenonderwijs heeft geïnjecteerd. De uitvoering van de aanbevelingen die in de studie van Prof. Boes vijf jaar geleden werden geformuleerd, werd door de Vlaamse Regering stilgelegd. De kakofonie was immers te groot geworden. Terwijl de Vlaamse administratie Wegen en Verkeer op basis van de taalwetgeving stapsgewijze tweetalige richtingaanwijzers op gewestwegen in faciliteitengemeenten door ééntalig Nederlandse borden begon te vervangen, beroept De Lijn zich tot op de dag van vandaag om de bestemmingsborden van de bussen naar Brussel tweetalig te houden. Bovendien zijn er ook de ruimtelijke plannen om hele gebieden in de Vlaamse Rand als "stedelijk gebied" in te kleuren. Dat heeft in het verleden nooit iets anders betekend dan verdere verfransing....

Inzake Brussel heeft Minister Anciaux bij de bespreking van de beleidsbrief Brussel gesteld dat beslist werd het onderzoek naar de mogelijkheid voor een tweede Vlaams ziekenhuis niet te laten doorgaan. Nochtans was het Vlaams Regeerakkoord duidelijk : *"We onderzoeken de nood en de haalbaarheid van een tweede Vlaams ziekenhuis in Brussel."*

Voor wanneer een eigen Vlaams gezondheidsbeleid? Federaal PS-Minister Demotte knaagt ondertussen steeds verder aan de Vlaamse bevoegdheden en begeeft zich zonder veel schroom steeds meer op het vlak van de preventie. Ondertussen houden zich in België al acht excellenties met gezondheidszorg bezig!

Inzake buitenlandse handel blijft de federale regering actief op het vlak van het aantrekken van investeringen. Minister Moerman neemt hier helemaal geen aanstoot aan. Aan de buitenlandse investeerders wordt nog steeds niet de boodschap gegeven dat er inzake investeringen in Vlaanderen slechts één aanspreekpunt is, met name het Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen (het FIT) en zijn medewerkers in het buitenland.

Ondertussen blijft ook het Agentschap voor de Buitenlandse Handel gehandhaafd dat inefficiënt werkt en waarvan het Vlaams Belang aan de Vlaamse Regering voorstelt om de toelage hiervoor te schrappen. Het verdwijnen van het Agentschap voor Buitenlandse Handel zal de samenwerking met de andere regio's omtrent het kantorennet in het buitenland niet hinderen.

Het Vlaams Belang stelt tevens vast dat weliswaar een aantal communautaire facetten (De Rand) uit de aanvullende regeerverklaring van 18 mei 2005 worden uitgevoerd, maar dat op het vlak van de transfers en verdere stappen in de staatshervorming een oorverdovende stilte heerst. M.b.t. de transfers was in de aanvullende regeerverklaring nochtans opgenomen: *“De Vlaamse Regering wenst het gesprek te onderbouwen over de objectieve criteria en sleutels die een kwaliteitsvol werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid zowel voor Vlaanderen als voor Wallonië mogelijk moeten maken. De Vlaamse Regering zal daarom in de komende weken overgaan tot de oprichting van een Wetenschappelijk Comité dat de ABAFIM-studie over de financiële transfers tussen de deeltiteiten en de federale overheid van ons land moet valideren.”*

Minister-President Leterme kreeg de ABAFIM-studie op 25 augustus 2004 en stelde dat de studie een actualisering van bestaand cijfermateriaal betreft. Leterme vond evenwel dat men de tussenstap van de validatie moest maken. De parameters moesten worden gevalideerd om het debat zuiver te houden. Leterme wilde een panel samenstellen van zowel Nederlandstalige als Franstalige professoren. Uiteindelijk werd dit panel pas in juli 2005 samengesteld waarna van de werkzaamheden rond validatie niets meer wordt vernomen !

Ook rond het zgn. ‘Forum’ heerst een oorverdovende stilte. Het regeerakkoord van de federale regering van juli 2003 voorzag in de oprichting van een ‘Forum’ waarin de verdere institutionele hervormingen en communautaire hangijzers zouden worden uitgewerkt. In het Vlaams Regeerakkoord van juli 2004 verwees de Vlaamse Regering trouwens uitdrukkelijk naar dit ‘Forum’ met het oog op de realisatie van homogene bevoegdheidspakketten en ipso facto verdere stappen in de staatshervorming: *“in het raam van het geciteerde Forum de overdracht van een aantal andere aangelegenheden – noodzakelijke hefboomen voor een beter bestuur – naar Vlaanderen, dit met het oog op de realisatie van homogene bevoegdheidspakketten.”* Het ‘Forum’ zelf is nooit echt van start gegaan. Er zijn uiteindelijk slechts twee bijeenkomsten geweest (oktober 2004 en januari 2005) waarna een absolute stilte volgde. Desalniettemin verwees de minister-president ook in zijn aanvullende regeerverklaring van 18 mei 2005 nogmaals uitdrukkelijk naar het ‘Forum’ en kondigde aan dat de Vlaamse Regering *“op het in het federaal regeerakkoord voorziene Forum de gerechtvaardigde eisen inzake financiële en fiscale autonomie, bijkomende en homogene bevoegdheden en constitutieve autonomie aan de orde zal stellen”*.

Deze aankondigingen staan in schril contrast met de in werkelijkheid volslagen apathie van de Vlaamse Regering en de minister-president in het bijzonder die op geen enkel ogenblik het initiatief hebben genomen om het ‘Forum’ bijeen te roepen en de agenda ervan te bepalen.

De vraag is waarom de Vlaamse Regering laat begaan en zelf geen initiatief neemt? Hiermee gooit zij bewust een belangrijk deel van haar eigen akkoord in de vuilbak.

De maand oktober 2005 biedt zeker een deel van het antwoord !

Half oktober ontving Minister-President Leterme PS-voorzitter di Rupo waarbij deze laatste Leterme duidelijk maakte dat hij het niet zag zitten om de gewesten meer bevoegdheden te geven. Leterme hoopte om, op het moment dat de Walen merkten dat ze voor de realisatie van hun Marshallplan met bevoegdheidsgrenzen werden

geconfronteerd, de overheveling van de vennootschapsfiscaliteit en delen van de sociale zekerheid op de agenda te kunnen plaatsen maar kreeg dus nul op het rekwest.

Omstreeks dezelfde periode stelde de CD&V haar zgn. 'sociaal-economisch alternatief' voor dat opgehangen werd aan één kapstok, met name het regionaliseren van economische hefboomen. De CD&V stelde dat ze de overheveling wil van het beleid inzake inkomens, werkgelegenheid, onderzoek, ontwikkeling en vennootschapsbelasting. Van een overheveling van de volledige sociale zekerheid met o.a. de gezondheidszorg was echter geen sprake meer! De CD&V krabbelt terug omdat zij uiterlijk in mei 2007 opnieuw met de PS in een federale regering wil stappen en di Rupo en de Franstaligen niet langer wil bruuskeren !